

Title	Levél a cementeshordóban
Author(s)	Fittler, Áron
Citation	多言語翻訳 : 葉山嘉樹『セメント樽の中の手紙』. 2013, p. 25-27
Version Type	VoR
URL	https://hdl.handle.net/11094/61332
rights	
Note	

Osaka University Knowledge Archive : OUKA

<https://ir.library.osaka-u.ac.jp/>

Osaka University

Hajama Josiki: Levél a cementeshordóban

Fittler Áron

Macudo Jozó egymás után ürítette a cementeshordókat. Máshol nem volt annyira feltűnő, haját és orrát azonban teljesen belepte a cement. Ki akarta piszkálni orrából a betont, mely az orra szőrét makacsul megkötötte. Olyan volt, akár egy vasbetontömb. Igen ám, de lépést kellett tartania a percnként tíz szai¹ betont köpő betonkeverővel, így egy fél pillanatnyi ideje sem volt rá, hogy ujját az orrlyukához emelje.

Egyfolytában zavarta ez az állapot, ám végül tizenegy órán át nem tisztította ki az orrát, amely úgy megkeményedett, mint egy gipszfiguráé. Eközben volt egy szünet ebédidőben, és egy három órákor, délben azonban nagyon éhes volt, a másik alkalommal a keverőt tisztította, nem tudott az orrával törődni.

Amint végzett eggyel, elgémberedett kezével közelebb húzta a következő cementeshordót, amelyből egy kis fadoboz került elő.

– Hát ez meg mi lehet? – furcsállta. Csak nem hagyta nyugton a kíváncsiság. Beletett a mérőbe egy lapát cementet. Majd amikor a mérőből a cement a kádba került, már nyitotta is a következő hordót.

– Na de várjunk csak! Hogy a csudába kerül egy doboz a cementeshordóba?

Felvette, és a kötényzsebébe vágta. A doboz könnyű volt.

– Ha ilyen könnyű, biztos nincs pénz benne.

Egy perce sem volt azonban gondolkodni, nyitni kellett a következő hordót, és mérni az újabb adagot.

A keverő végre üresen forgott. Elkészült a betonozás, vége a munkaidőnek.

A férfi legelőször is megmosta arcát és kezét a keverőhöz tartozó gumicsőből folyó vízzel. Utána nyakába akasztotta tízórais dobozát, és elindult a munkásszállás hosszú épülete felé, miközben csak arra gondolt, most végre ihat egy pohárral és ehet egy jót. Az erőmű² már majdnem kész volt. A szürkületi ég felé magasodó Ena-hegyet fehér hósapka takarta. A férfi izzadt testébe hirtelen hasított a metsző hideg érzete. Lába alatt a Kiszo folyó vize bögött és harapta a fehér habokat.

¹ A szai régi területmérték. Egy szai nagyjából 3.03 cm^3 , azaz az itt szereplő percnként tíz szai nagyjából 27800 cm^3 -t jelent.

² Jelen novella feltehetően a Daidó Elektromos Művek Ocsiai Vízierőművének építkezésén játszódik, ahol maga a szerző, Hajama Josiki is dolgozott.

– Piha! Mi lesz velünk!? Anyjuknak megint nagy a hasa...

Minden reménye elszállt, ha az otthon nyüzsgő gyerekseregére, a mostani hidegben születendő következő gyerekekre és az egymás után szülő anyjukra gondolt.

– Az egy jen kilencven szennyi³ napszámából naponta ötven szenért két só⁴ rizst eszünk, kilencven szenből felöltözünk és lakunk... A rohadt életbe! Mi marad akkor itatra!?

Ekkor azonban eszébe jutott a dobozka a kötényzsebében. Nadrágja hátsó felével letörölte a ráakódott cementet.

A dobozra nem írtak semmit. Mégis gondosan beszögelték.

– Mi a fenének szögelte így be? Mintha valami olyan nagy dolog lenne benne!

Hozzávágta egy kőhöz, ám az nem tört össze, úgyhogy irgalmatlanul rálépett, mintha az egész világot szét akarná zúzni.

A dobozkában egy rongydarabba tekert papírszelet volt, melyen ez állt.

Zsákvarrónó vagyok az N Cementvállalatnál. Szerelmemnek az volt a munkája, hogy köveket pakolt a zúzógépbe. Aztán október hetedikén reggel, amikor egy nagy követ tett bele, a kővel együtt a zúzógépbe esett.

Munkatársai próbáltak rajta segíteni, de a szerelmem végül eltűnt a kő alatt, mint amikor víz alá süllyed az ember. Azután a követ és a szerelmemet egybedarálták, és apró piros kavicsokként hullott a szalagra. A szalag pedig az őrlőcsőbe vitt. Ott egybeolvadt a vasgolyókkal⁵, és az átkozódásként hangzó fülsiketítő gépzajban porrá zúzták. Utána kiégették, és ragyogóan cementté vált.

Finom por lett a teste és a lelke. A szerelmem cementté változott. Csak ez a ruhafoszlány maradt belőle, a munkaruhája volt. Én pedig zsákokat varrok, amikbe a szerelmemet teszik.

Cement lett a szerelmemből. Másnap megírtam ezt a levelet, és titokban beletettem ebbe a hordóba.

Maga munkás? Ha igen, kérem, értsen meg engem, és válaszoljon!

Annyira szeretném tudni, mire használta ezt a hordó cementet.

Vajon hány hordó cement lett a szerelmemből? Vajon mire használják? Maga festő? Vagy talán építőmunkás? Nem bírnám elviselni, ha a szerelmemből egy színház folyosója vagy egy fényűző lakóház kerítése lenne. De hát hogyan is akadályozhatnám meg? Ha maga munkásember, kérem, ne használja ilyen helyeken!

³ Régi japán váltópénz. Száz szen egy jent ért.

⁴ Japán mértékegység. Egy só nagyjából 1.8 liter.

⁵ Itt feltehetően a gépezet valamely elemét jelöli.

Vagyis mindegy. Használja akárhol! Bárhová temetik is a szerelmemet, egészen biztos, hogy a hely számára a legjobbat teszi. Használja bárhol, ő igaz ember volt, biztos vagyok benne, hogy lelke a helynek megfelelően fog munkálkodni.

Kedves, jó ember volt, komoly és férfias. Fiatal volt még. Éppen, hogy betöltötte a huszonhatot. Nem is tudom, mennyire szeretett és törődött velem. És én most halotti ruha helyett mégis cementeszsákot adok rá!

Koporsó helyett égetőkemecébe került.

Hogy kísérjem el őt utolsó útjára? Hiszen azt sem tudom, nyugat vagy kelet felé, távol vagy közel temették-e el.

Ha maga munkás, kérem, válaszoljon nekem! Cserébe magának adom a szerelmem munkaruhájának egy darabját. Abba csavartam a levelet. Átitatta a kőpor és az ő izzadsága. Milyen szorosan ölelt engem ebben a ruhában!

Igazán kérem, feltétlen, feltétlen írja meg a napot, a pontos helyet, és hogy mihez használta a cementet, és ha nem veszi tolakodásnak, árulja el a nevét!

Maga is legyen óvatos! Vizszontlátásra!

Macudo Jozó a szinte örvénylő gyerekszivaj közepén találta magát.

Bámulta a lakcímet és a nevet a levél végén, és közben egy hajtásra kiitta a rizsbort a teáscsészéből.

– Úgy leinnám most magam a sárga földig! Aztán széttörnék mindent a világon! – ordította.

– Hogy mondhatsz ilyet, hogy leiszod magad és gorombáskodsz? Mi lesz a gyerekekkel? – mondta a felesége.

A férfi az asszony nagy hasát nézte, melyben hetedik gyermeküket várták.

1925. 12. 4.